

stensen) har døvet stærkt ved dette: denne sammelige Alliancepolitik. Jeg vil ikke strides med det ærede Medlem om Ord. Jeg betegner det hellere som en Overenskomst; i mit Partis Forhold til Højre foreligger ikke nogen Alliance. Vi have sluttet Overenskomst paa mange Punkter og haabe at kunne gøre det fremdeles. Men det ærede Medlem siger samtidig, at han lover her i Salen at skulle staa for, hvad han nu vil kalde det, Alliance eller Overenskomst til Stede mellem de Grupper, som ere Forligets Modstandere. Den Alliancepolitik frygter han ikke. Nu vil jeg bede det ærede Medlem tænke over, at han siger, at den fremtidige Opgave skulde fortrinsvis være at tage op fra Bunden af et Reformarbejde i demokratisk Land, og saa allierer han sig med dem, der kalde dette Reformarbejde for Idiotskab! Naar der endelig skal spørges om Overenskomst og hvem man skal alliere sig med, saa siger jeg, at saa allierer jeg mig hellere der, hvor der kan udrettes og gennemføres noget ved en Overenskomst eller Alliance, end jeg allierer mig med dem, som i Princippet ere Modstandere af selve det Arbejde, jeg vil søge fremmet. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem ikke skulde være saa højroset i sin Fordømmelse af Alliancepolitik, naar han samtidig lover os en Alliance, som ikke tilstræber at udrette noget, men kun tilstræber dette: at saa alting til at gaa istaa.

Der siges saa endvidere, at nu maa Underhandlingernes Tid være forbi — det er navnlig det ærede Medlem fra Røge (Alberti), som tager Ordet for dette — nu maa man gaa over til loyal, aaben Forhandling, og den tidligere Forhandling maatte altsaa derved betegnes som illoyal, ikke aaben, forfatningsstridig, som jeg ogsaa tror, det ærede Medlem nævnte. At disse Udtalelser komme fra hans Side, fra den Side i det hele, er jo overraskende. Men jeg er enig med det ærede Medlem i, at mange Villkaar, som nødvendiggjorde en vis forbeholden Forhandlingspolitik i de foregaaende Aar, ikke mere ere til Stede. Paa den anden Side maa jeg imidlertid sige til, at det ubetinget vil komme til at bero paa Karakteren af den Modstand, som Arbejdet her i Salen møder, om det vil blive nødvendigt i større eller mindre Omfang at gaa den Vej, der hidtil er benyttet, for at opnaa Resultater. Naar vi fra 1891 til nu kom til at gaa, hvad man nu vil kalde det, Underhandlingernes eller de private Samtalers Vej o. s. v., saa laa Grunden væsentlig deri, at den Modstand, vi mødte i 1891 og 1892, mindre var begrundet i af-

vigende Meninger om de enkelte foreliggende positive Sager end i en almindelig negativ Modstand mod, at der udrettedes noget. Det turde dog vel nu snart alle være enige om, at hvad der i de Aaringer blev udrettet, var virkelige, væsentlige, betydelige Fremskridt, som man kan være stolt af, men Modstanden derimod var væsentlig dikteret netop af det rent negative Hensyn, og det var dette, der anviste den Vej, der var nødvendig for at søge at værne sig imod en Modstand, som altsaa laa uden for det egentlige positive Arbejde. Og jeg vil sige til de Herrer: Forholdet vil i Fremtiden stille sig akkurat ligedan. Dersom vi møde en blot og bar negativ Modstand imod det Arbejde, vi ville have udrettet, anvise de Herrer os den Vej, der skal gaa, thi vi agte ikke at ofre Fremtidens Opgaver kun for at søge visse Gæner. — Der blev sagt, at Udsigten til at udrette noget var saa llet. Og saa det forekommer mig at være en mærkelig Udtalelse, hvis den er saaledes at forstaa, at Udsigten til at udrette noget skulde være ringere, end den var i Fjor, at det, at vi altsaa staa over for en Regering, der stiller sig paa Rigsdagens Stade og melder sig som villig Hjælper for at fremme Arbejdet paa Rigsdagen, skulde være et Moment, som gjorde Udsigten til at udrette noget ringere, end den var, da vi levede under Provisoriet. Jeg er ikke i Stand til at forstaa den Tankegang, medmindre man derved sigter til, at Bengemidlerne mangle. Det har jeg allerede sagt, er en Vanfærlighed, som vi alle ere os bevidste, og som vi maa se at komme over. Og jeg er ligeledes klar paa, at skulle store Samsfundsopgaver løses i Fremtiden, saa bliver den eneste mulige Uvej en Formue- og Indtægtsstat, fordi det er den eneste, der kan forstaa noget. Jeg antager ogsaa, at naar det kom til Stykket, vilde der heller ikke derom blive Uenighed paa Rigsdagen, idet den Erkendelse er saa tilstrækkelig forberedt og indlevet i Folk, at det er en Uvej, vi ville komme til at bruge. Men at det skulde være muligt paa staaende Fod at improvisere Reformen af det Omfang, der maatte betinge saa store og ekstraordinære Midler, tror jeg ikke, man kan tænke sig endog blot Muligheden af. Men nu er Tiden kommen til, at alt dette Arbejde kan lægges saaledes til Rette og forberedes saaledes, at vi kunne tage fat derpaa for Alvor, thi det gælder om at tage fat derpaa fra Grunden af.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgfreds (C. Dage) er det jo altid en Fornøjelse at høre, thi han har sine Tanker